

Geschiedenis van de Ludenkapel

**Vrijzinnige Geloofsgemeenschap NPB
afdeling **DOORN** en omstreken**

INLEIDING

Het feit dat op 4 januari 2011 de Ludenkapel is benoemd tot gemeentelijk monument geeft aanleiding om het boekje uit 1990 aan te vullen.

De afdeling is opgericht op 1 juli 1946. De eerste leden hadden grote behoefte aan een eigen gebouw voor het houden van liturgische vieringen en bijeenkomsten. De vieringen werden aanvankelijk gehouden in Huis ter Drift, een kindersanatorium aan de Drift, op de plaats waar nu Huize Oranjestein staat. Eén van de oprichtsters van de afdeling, mevrouw G.W. Fortanier-Oort, was daarvan directrice en zo was het mogelijk de vieringen te houden in een van de zalen van dit sanatorium. Toen dit niet meer mogelijk was, stelde de schrijfster mevrouw Fré Dommisse haar huis, op de hoek van de Boslaan en de Kortenburglaan, open voor het houden van de diensten. Ook hotel Pabst (tegenwoordig Ortholab, hoek Dorpsstraat, Langbroekerweg) bood gastvrijheid. De catechesaties en het verteluur werden gegeven bij verschillende leden die over een groot huis beschikten.

Er werd een bouwcommissie benoemd, bestaande uit de heren H. van de Boom, J. van Dongen en D. Huurman. Deze heren hebben, samen met het bestuur, geweldig veel werk verzet, zoals zal blijken uit de volgende hoofdstukken.

HET TERREIN

Toen eenmaal het principebesluit genomen was om een kapel te bouwen, keek ieder rond naar een geschikt terrein in Doorn. Uiteindelijk viel de keus op een perceel bouwterrein op Der Hirtler (een landhuis met veel grond op de plaats waar nu Huize Beatrix staat). Dit terrein was op 30 maart 1939 gekocht door de heer M. Lels, directeur van L. Smit en Co's Internationale sleepdienst te Rotterdam, die het op 3 januari 1949 verkocht aan de Vereniging NPB te Doorn. De toenmalige voorzitter en secretaris, mevrouw G.W. Fortanier-Oort en de heer J.F. Guichenon de Chastillon, hiertoe gemachtigd in de ledenvergadering van 21-10-1947, ontvingen bij acte ten overstaan van notaris A. ten Noever de Brauw, zelf ook NPB-lid, dit terrein

"liggende op de hoek van de Berkenweg en een in aanleg zijnde weg, welke ligt in het verlengde van de Kampweg (tegenwoordig de Ludenlaan) en groot circa 20 aren".

In deze acte wordt ook nog vermeld

"Op den gekochten grond zal door de koopster slechts mogen worden gesticht een eigen gebouw als centrum van haar werkzaamheden".

Aardig is hier ook te vermelden een uittreksel uit de notulen van de ledenvergadering van 21 oktober 1947:

"De heer Oort deelt mee, dat de heer Lels de grond aanbiedt voor *f* 5,- per m², doch dat de Bouwcommissie van de heer Lels persoonlijk vernam de prijs van *f* 3,- per m², slechts op voorwaarde dat de grond voor kerkelijke doeleinden wordt gebruikt, namelijk voor een kerkgebouw met (eventueel) een pastorie".

Meteen in november 1947 geeft het college van B&W van Doorn toestemming tot het houden van een verloting ten bate van aankoop van grond en bouw van een kapel. Deze verloting is de eerste van een groot aantal acties om de benodigde gelden bijeen te krijgen. Bij het bedenken van deze acties legde vooral de heer W.B. Oort een grote inventiviteit aan de dag. Zo stuurde hij bij voorbeeld aan 1500 vrijzinnigen in het hele land een circulaire met de vraag om een geldelijke bijdrage. Tot verbazing van zijn medebestuurders kwam hierop een behoorlijk bedrag binnen.

Gelukkig deelde de heer Lels mee dat hij totaal geen haast had met de betaling van het terrein. Deze betaling geschiedde pas op 1 maart 1950, toen de kapel al bijna klaar was.

DE VOORBEREIDINGEN VOOR DE BOUW

De NPB bezat nu een terrein om een eigen gebouw op te zetten. Wat voor gebouw zou het worden? Er werd gesproken over het overnemen van een loods als tijdelijk gebouw, waarna men dan na verloop van tijd een definitief gebouw zou kunnen plaatsen. Men reisde naar Renkum om daar

een stenen gebouw in ogenschouw te nemen. Dit was wel mooi, maar de bouwkosten zouden veel te hoog worden. Men reisde naar Hilversum, waar in de tuin van de VPRO een aantal betonnen gebouwtjes geplaatst was. Deze bleken toch niet zo geschikt. Een lid van de bouwcommissie maakte een aantal tekeningen, geïnspireerd op de bezochte gebouwen, maar òf het dak was te puntig, òf de achterzaal te klein, òf er mankeerde nog iets anders aan. Het definitieve ontwerp werd tenslotte gemaakt door het architectenbureau G.W.F. Berning te Baarn. De uitwerking vond genade in de ogen van de schoonheidscommissie van de gemeente en op 16 december 1949 verleende de gemeente Doorn een bouwvergunning aan de NPB (op aanvraag van de heren H. van de Boom en J. van de Abeele, aannemers te Doorn) voor het bouwen van "een houten verenigingsgebouw op stenen voeting". In die tijd was de gemeentesecretaris de heer G.H. Greupink, bestuurslid van de NPB en men ging ervan uit dat hij bij de gemeente wel een goed woordje had gedaan.

DE BOUW

In januari 1950 werd begonnen met de bouw van de kapel. Dit werk werd uitgevoerd door het bouwbedrijf H. van de Boom en J. van de Abeele, dat verschillende werkzaamheden uitbesteedde bij andere bedrijven, zoals het loodgietersbedrijf Bouman en de elektriciteitszaak Heineker-Bollée, welke laatste de aanleg van de elektriciteit geheel voor eigen rekening nam.

In die tijd, zo kort na de oorlog, was het uiteraard moeilijk om aan hout te komen. De verkoper van de grond, de heer M. Lels, die door zijn beroep veel contacten had in de Rotterdamse haven, kon zorgen voor een partij stuwhout om de buitenkant van de kapel te maken. Stuwhout was hout dat bestemd was om scheepsladingen vast te zetten.

Het spreekt vanzelf dat het bestuur hier heel blij mee was. Het hout zou zo'n 15 tot 20 jaar meegaan. Dankzij de blijkbaar goede kwaliteit en het accurate onderhoud staat de kapel er nu, na ruim 60 jaar, nog steeds goed bij.

De binnenkant was geheel van hardboard en tussen deze twee wanden werd een isolatielaag aangebracht.

Zoals in de bouwvergunning vermeld stond, was de onderkant van steen. Aan de binnenkant is deze aangebracht tot de hoogte van de onderkant van de ramen. Buiten iets lager. Onder de vloer van de kerkzaal werd een bergruimte aangebracht, waar o.a. het inklapbare podium in opgeborgen kon worden. Helaas is door een grote lekkage van de waterleiding in 2000 de inhoud van deze bergruimte verloren gegaan.

Op het dak werd een torentje geplaatst. Dit had eigenlijk een iets te zware constructie, zodat de wanden van het gebouw iets zijn doorgebogen. Naast dit torentje werd eind 1951 een luidklok aangebracht, die was aangeboden door dokter D.C. Endert senior. Het is moeilijk geweest een goede luidklok te vinden, daar het geluid moest overeenstemmen met dat van de klokken van de andere kerken. Op eerste Kerstdag 1951 werd deze klok voor de eerste maal geluid door de oudste zoon van dokter Endert, Dick, de latere dokter Endert. Bij het 40-jarig bestaan van het gebouw, Pinksteren 1990, werd de klok symbolisch geluid door kleindochter Birgita. De beide zijdeuren voor in de kapel moesten aangebracht worden op last van de brandweer. Deze deuren moesten tijdens bijeenkomsten altijd van het slot af zijn, want, mocht er brand uitbreken, dan moeten er in een houten kapel uiteraard voldoende uitgangen zijn.

Zo stond de kapel er in mei 1950

Het dak werd aangebracht door H.B.M. Dakbedekking Maatschappij te Rijsoord. Deze verklaarde op 10 april 1950 dat het dak voor tenminste 10 jaar volledig gegarandeerd was. In 1959 moest het echter alweer grondig gerepareerd worden. In 1989 werd een geheel nieuw dak aangebracht van een nieuw soort asfalt op jute. Dit was een Zweeds product, vrij nieuw in Nederland. Het heeft de vorm van leisteentjes, maar is in repen uitgevoerd.

In 1953 werd besloten om het raam links vooraan van een dubbel raam te voorzien. Op die plaats zaten toentertijd de bestuursleden en zij klaagden over tocht in de nek. Tegelijkertijd werden de zijdeuren tochtvrij gemaakt. Ondanks de grote inzet van de leden en de financiële acties van de heer Oort was het bedrag, nodig voor de gehele bouw, toch nog niet geheel bij elkaar gebracht. In maart 1950 moest een hypotheek genomen worden, die op 16 april 1965 geheel werd afbetaald. Het totale bedrag van de bouw bedroeg f 30.998,51.

De definitieve afronding van de bouw vond plaats door het overhandigen door de heer Huurman van de sleutel van de kapel aan de voorzitter, mevrouw G.W. Fortanier-Oort. Dit gebeurde in een feestelijke bijeenkomst op zaterdag voor Pinksteren, 20 mei 1950.

DE VERBOUW

In de loop van de jaren zestig bleek de ruimte achter de kerkzaal niet groot genoeg meer voor alle activiteiten. In 1967 werd de uitbreiding gerealiseerd, geheel ontworpen door de heer G. Fonk. Hierbij werd de achtergevel gewoon 5½ meter opgeschoven.

De zo ontstane ruimte werd anders ingedeeld: een grote bestuurskamer, door een wegschuifbare wand gescheiden van de domineeskamer, en een grotere keuken. Boven de uitbouw kwam een zolderruimte, waarvan het gedeelte boven de keuken en de domineeskamer van een planken vloer voorzien werd. Tegelijkertijd werd in het gehele gebouw de verwarming vernieuwd. De kerkzaal kreeg nieuwe gaskachels en in het overige voorzien werd. Tegelijkertijd werd in het gehele gebouw de verwarming vernieuwd. De kerkzaal kreeg nieuwe gaskachels en in het overige gedeelte kwam elektrische verwarming. Op den duur bleek elektrische

verwarming toch te kostbaar en werd in de bestuurskamer ook een gaskachel geplaatst. De vloerbedekking in het nieuwe gedeelte konden we, via één van de leden, van de Rotterdamse Lloyd betrekken.

Juist door deze vergroting werd het mogelijk meer activiteiten in het gebouw te ontplooiën, zoals de traditionele maaltijd bij de opening van het seizoen. Niet alleen de leden, ook de kinderen zijn dan van de partij.

Ook anderen in Doorn en omgeving huren onze ruimte graag voor liturgische vieringen, lezingen en vele andersoortige bijeenkomsten.

DE TUIN

Meteen nadat de kapel afgebouwd was, werd de inrichting van de tuin ter hand genomen. Eén van de leden, mevrouw E.H. Tieleman, tuinarchitecte, maakte met veel liefde een ontwerp. Eigenhandig plantte zij bomen (toen nog boompjes) en planten. Tot op hoge leeftijd heeft zij zich bezig gehouden met de verzorging. Eerst helemaal alleen, later met behulp van haar tuinman. Na haar overlijden in 1997 werd als aandenken aan haar inzet in de tuin een hamamelis geplant. Dit gebeurde na de herdenkingsdienst op 23 november door de toenmalige voorganger dr. Bert Dicou.

Het hele jaar door staan er bloeiende planten en struiken. De grote rododendron opzij en de blauwspar bij de ingang zijn wel de pronkstukken. Wat een schrik was het, toen in 1985 door onvoorzichtigheid met vuur de spar vlam vatte. Gelukkig kon de brandweer voorkomen dat de boom (en de kapel) geheel verbrandde.

Na het overlijden van mevrouw Tieleman ging mevrouw Josephine Endert zich met het onderhoud bezighouden. Door een bezoek aan de kerktuin in Wassenaar werd zij geïnspireerd om er een liturgische tuin van te maken met veel bijbelse planten. Zij volgde cursussen en zorgde ervoor dat de tuin op internet kwam te staan. Door het bosgedeelte legde zij een meditatiepad aan. Josephine overleed in 2008 en na de herdenkingsdienst op 23 november kreeg dit pad de naam “Josephine Endertpad”.

Het naambord werd onthuld door haar beide dochters, Jacqueline en Birgita.

HET INTERIEUR

Toen de kapel er eenmaal stond, was er weinig geld over om de binnenkant te verfraaien. Alle vertrekken waren heel sober. Het gebouw bestond uit de kerkzaal met een voorportaal, een kleine achterzaal, een nog kleiner kamertje waar de dominee zich kon verkleden, een keukentje en een toilet. Tot 1959 had alles de egaal bruine kleur van het hardboard, waarmee de binnenkant van de muren beschoten was. In dat jaar werden de binnenmuren door één van de leden crème geschilderd. Er was daarbij behoorlijk op de grond geknoeid, zodat de heren Fonk, van der Vlucht en van der Wiel op hun knieën de houten vloer geheel van vervlekken ontdeden en van een laag vloerlak voorzagen.

In 1973 werd een verantwoord kleuradvies gegeven door een grote verffirma. Toen werd o.a. het plafond blauw, de muur achter de kansel lichtgroen en de onderkant van de muren donkergrijs. Niet iedereen vond dat mooi, maar alles zag er netjes uit, zodat er geen reden was de kleuren meteen weer te veranderen. Nadat het dak was beginnen te lekken, wat lelijke vlekken gaf, werd in 1989 het aantal kleuren teruggebracht, zodat in het hele gebouw de bovenmuren en plafonds crème waren en de ondermuren zachtgroen. Het houtwerk was lichtgrijs, met donkerbruine panelen in de deuren. Bij de bouw was de vloer bruin gebeitst en werden er in de looppaden en op de kansel rode kokosmatten gelegd. In de loop van de jaren tachtig begonnen deze zodanige tekenen van slijtage te vertonen, dat in 1989 besloten werd de hele vloer in de kapel en de bestuurskamer te voorzien van rode en rood/grijze tapijttegels.

De verwarming geschiedde met gaskachels, waarvan de pijp naar boven liep. Daardoor komt het dat de zijlampen van handsmeedwerk, ontworpen en gesmeed door Jan van Karssen, een horizontaal rondje hebben. Dit is te zien op de foto op pagina 11. Deze foto is gemaakt in 1966 bij het 20-jarig bestaan van de afdeling.

Die kachels zijn in 1967 - na de verbouw - vervangen door gevelkachels. Dat was hard nodig, want het hout van de wanden bleek al verkoold te zijn.

De onversierde voormuur van de kerkzaal werd door velen toch te saai gevonden. Er kwam een uitgebreide discussie over de verfraaiing van deze muur en de voorkant van de zijmuren. Men sprak over een muurschildering, een stichtelijke tekst, een of meer schilderijen. Tenslotte koos men voor een houten kruis. In september 1952 plaatste de heer van de Boom een grijs geschilderd, vurenhouten kruis boven de kansel. Dit was echter vrij klein en kwam niet zo goed uit. Bij het schilderen in 1959 maakte de heer Fonk een groter kruis van eikenhout, dat nog steeds op die plaats hangt.

Men wilde ook graag een aantal glas in loodramen aanbrengen in de vensters vóór de zijdeuren en in het raam in de achterwand. Er kon echter geen overeenstemming gevonden worden in de uitvoering, zodat dit plan niet verder is uitgewerkt.

Op last van de brandweer moest er in 2001 een groot aantal aanpassingen aan het interieur gedaan worden. Zo moest het hele plafond van zachtboard vervangen worden door brandwerende glasvezelplaten.

Op de deuren werden panieksluitingen aangebracht, zodat bij brand de deuren met één stoot geopend kunnen worden. Tegelijkertijd werd alles opnieuw geschilderd.

In 2006 begon men de behoefte te krijgen aan een meer eigentijds interieur. De binnenhuisarchitecte mevrouw E. Verkerk uit Driebergen ontworpen een totaal gemoderniseerd interieur, met kleuren passend bij de buitenkant van het gebouw. In het begin was het voor velen even wennen, maar na een tijdje was iedereen zeer in zijn schik met deze opknappbeurt.

DE INVENTARIS

Bij inventaris kunnen we aan twee soorten denken. In de eerste plaats het noodzakelijke meubilair en verder de voorwerpen die nodig zijn voor het naar behoren functioneren van een geloofsgemeenschap.

Laten we ons eerst bepalen tot het noodzakelijke meubilair. Na in een aantal kerken stoelen bekeken te hebben en na een lange discussie over de voor- en nadelen van stapelbare stoelen, besloot het bestuur tot de aanschaf van bruingebeitste beukenhouten stoelen met een biezen zitting. Hiervan werden er op 6 maart 1950 150 stuks besteld bij een firma in Culemborg. De kosten waren f 17,75 per stuk, van welk bedrag 3% werd afgetrokken wegens contante betaling. In 1984 werden tien eikenhouten leunstoelen aangeschaft en deze waren heel wat duurder! Bij de interieuraanpassing in 2006 werden de houten stoelen in de kerkzaal vervangen door zwarte stapelbare exemplaren. Bij het intensieve gebruik van het gebouw bleek dit praktischer. In de bestuurskamer staan nog de originele houten stoelen.

Het bestuur had verder een lange lijst opgemaakt van zaken die in het gebouw nodig waren. De leden konden hiervan een of meer dingen uitzoeken, die zij in natura aanboden, of waarvan zij de kosten voor hun rekening namen. Het is helaas niet meer te achterhalen welke artikelen door de leden zijn aangeboden en welke door het bestuur - al of niet op kosten van de leden - zijn aangeschaft. Aangenomen kan worden dat bij de ingebruikneming van de kapel de inventaris zo goed als volledig was. Toch werd in de loop van de tijd nog een aantal noodzakelijk gebleken aanvullingen gedaan.

In de loop van 1951 werden aan beide zijden van de kansel borden aangebracht om de te zingen liederen aan te geven. Deze zijn in 1984 vervangen door grotere, gemaakt door de heer Fonk. Deze onvermoeibare knutselaar heeft nog vele andere zaken ontworpen en gemaakt, zoals de beide paraplustandaards; een verhoging om in de kansel te zetten wanneer de dominee te klein van stuk is; een kist waarin de apparatuur voor kerktelefoon, ringleiding en versterker opgeborgen werd; een houten kastje tegen de achterwand waarin de liedboeken keurig gerangschikt staan; het (toenmalige) NPB-embleem buiten op de kapel en een fraaie adventskandelaar. Ook maakte hij het houten plankier om met een

rolstoel toch via de stoep de kapel in te kunnen rijden. Dit plankier was later niet meer nodig, omdat met een subsidie van de VPSB en het Nederlands Revalidatiefonds de trap vervangen werd door een tot de drempel omhooglopende helling.

In augustus 1952 werd besloten een vlag en vlaggenmast aan te schaffen, daar "alle kerken de vlag uitsteken bij feestdagen, uitgezonderd de NPB".

De console waar jarenlang de bloemen op stonden en die bestemd voor het doopvont werden in 1965 verkregen van de familie Stratenus, die het kasteel Broekhuizen bewoonde, en ze werden door de heer Fonk aangepast.

Over de zaken die voor liturgische vieringen dienen, valt het volgende te zeggen. Bij de ingebruikneming van de kapel werd een kanselbijbel, in leer gebonden en met koperen beslag en sloten, aangeboden door de heer G.H. Greupink. Het is een Statenbijbel, gedrukt in Lampen bij S. van Velzen jr. in het jaar 1868. Bij diezelfde gelegenheid wilde mevrouw "zuster" G. Baak een kleinere bijbel aanbieden, waaruit wekelijks zou worden voorgelezen. Op aanraden van ds. J. Zuurdeeg werd besloten te wachten tot de nieuwe vertaling zou verschijnen. Dit gebeurde in december 1951.

Ter gelegenheid van een huwelijk werd in 1951 een knielbank met kussens aangeschaft.

Voor de eerste avondmaalsviering in 1952 werd een verzilverd avondmaalsstel gekocht, bestaande uit borden, een grote beker en kleine bekertjes, en twee verzilverde kandelaars. Dit alles werd bekostigd uit een legaat van wijlen mevrouw Oort. De heer Fonk timmerde twee houten koffers, waar alles precies in paste.

Begin 1955 werd van de heer jhr. de Beaufort en de heer Schiefelbusch een zilveren doopvont ontvangen.

Een gedeelte van de inventaris bevond zich niet alleen in de kapel, maar legde contacten met leden in de Doornse bejaardenhuizen. Wij doelen op de kerktelefoon. De aansluiting met Huize Beatrix kwam gereed in januari 1974 en op zondag 27 januari 1974 kon via de intercom op alle kamers aldaar viering voor de eerste keer beluisterd worden. In deze dienst ging voor ds. C.F. Brüsewitz. In Huize Oranjestein kon sinds 1986 de viering in

de bibliotheek beluisterd worden en in Park Boswijk sinds najaar 1988 in de hobbyruimte.

Enerzijds door veranderende audiotechnieken, anderzijds door het verminderende ledental werden de kerktelefoonverbindingen verwijderd in oktober 2001

HET ORGEL

De eerste jaren werden tijdens de diensten de gezangen begeleid op een harmonium. Dit was in 1950 gekocht van Valkenheide, maar het verkeerde toen al in een niet zo beste staat. De aankoopkosten waren f 300,-, maar het moest voor f 200,- gerepareerd worden. Er is indertijd een uitgebreide discussie over geweest wie de reparatiekosten nu moest betalen, de koper of de verkoper. Uiteindelijk heeft de NPB deze kosten betaald. Na enkele jaren bleken er toch te veel mankementen aan dit instrument te zijn en de behoefte aan een echt kerkorgel werd steeds groter.

Eind 1953 reisden enkele bestuursleden naar een kerk in Berlikum, waar een mooi orgel zou staan, gebouwd door de firma van Vulpen te Utrecht. Na dit beluisterd te hebben, wenste men toch wel zo'n orgel te bezitten.

Nu kwam het bestuur ter ore dat in het koor van de Janskerk in Utrecht een prototype van dit orgel, een zogenaamd koororgel, opgesteld stond ter gelegenheid van het Heinrich Schützfeest dat daar in 1954 gehouden werd. Na afloop van de concerten ter gelegenheid van het feest kon de NPB dit orgel overnemen voor f 6.000,-, een zeer laag bedrag voor zo'n mooi instrument. Het heeft één manuaal met aangehangen pedaal. Er zijn vijf registers:

- Holpijp 8
- Prestant 4
- Gedakte fluit 4
- Octaaf 2 Scherp (mixtuur) - 2 stemmen

In totaal bezit het orgel 319 pijpen.

De NPB heeft het geluk gehad dat van het begin af aan steeds goede organisten dit orgel bespeeld hebben.

Eén naam noemen we: Freya Schuddeboom-Bühler was organiste van 1958 tot haar overlijden in 2010.

DE INGEBRUIKNEMING

Nadat op 20 mei 1950 de sleutel van de kapel aan de voorzitter was overhandigd, werd op eerste Pinksterdag, 21 mei 1950, de eerste viering gehouden. Voorganger was ds. J. Zuurdeeg uit Parijs. Hem was gevraagd in deze dienst voor te gaan, omdat onder zijn leiding de oprichtingsvergadering van de afdeling op 11 juli 1946 had plaatsgevonden. Ds. Zuurdeeg ging in het begin van de dienst over tot de ingebruikneming van de liturgische voorwerpen: de bijbel en - symbolisch, omdat we die zelf nog niet bezaten- doopvont, avondmaalsbeker en avondmaalsschotel. Als tekstwoord voor de preek stond Habakuk 2 : 20

"De Heer is in Zijn heilige tempel; zwijg voor Zijn aangezicht, gij ganse aarde.".

Na afloop van de dienst werd een toespraak gehouden door de secretaris van het Hoofdbestuur, ds. J.W.B.A. Thoden van Velzen. Bijna alle leden waren aanwezig en ook een groot aantal belangstellenden van binnen en buiten Doorn, zoals het college van B. en W., de pastoor uit Maarn en mevrouw dr. Nicolette Bruining.

Bij de ingebruikneming had de kapel nog geen naam. Vele jaren werd het aangeduid als “dat rustieke houten kerkje”, of, prozaïscher, “kerkgebouw aan de Berkenweg, hoek Ludenlaan”. Bij het 55-jarig bestaan van het gebouw, Pinksteren 2005, kreeg het eindelijk een naam.

Na de dienst onthulde de heer J.M. Luden, naar wiens familie de Ludenlaan is genoemd, een houten bord aan de voorgevel, waarop staat “LUDEN-KAPEL”. Bij deze gelegenheid bood de heer Luden een afbeelding aan van zijn familiewapen, dat sindsdien in de bestuurskamer hangt.

SLOT

Door de mooie ligging en de praktische indeling is kapel een fijn bezit. Vele inspirerende vieringen en bijeenkomsten zijn er gehouden. Wij hebben er veel nieuwe leden mogen begroeten. Helaas hebben wij er ook van trouwe leden afscheid moeten nemen.

Laten wij hopen en vertrouwen dat de geestdrift van de eerste leden van onze NPB, die door hun volharding bereikt hebben dat wij nog steeds kunnen profiteren van zo'n mooi gebouw, tot in lengte van jaren doorgegeven mag worden.

januari 2011

Samenstelling: Hetty van Hartesveldt-Bruggeman.

Bronnen: oude notulen en actes,
herinneringen van leden van het eerste uur.

